El dia de la tortuga

Com cada primavera, tornen les flors, els insectes, les al·lèrgies, els poemes, les celebracions literàries i les tortugues de l'Albera. Aquestes acostumen a sortir de la letargia quan els cirerers floreixen. És una bona estratègia. Mentre alcem el cap enlaire, meravellats per la blancor rutilant dels brancatges, ens oblidem de mirar cap a terra, on elles ja comencen a trescar.

Les tortugues són un cas de supervivència prodigiós. Totes les extincions de l'era mesozoica les hi han passat per damunt de la closca i, des d'aleshores, continuen fent la viu-viu, pacífiques, immutables i longeves.

Ben mirat, aquests rèptils cuirassats podrien ser el nostre emblema al·legòric per festejar el traspàs estacional. Els podríem atorgar aquell caràcter mig totèmic, mig icònic, mig folklòric que altres cultures confereixen a alguna espècie que es desclou del somieig hivernal. El cas més conegut per tots és el de les marmotes, que són festejades pels grangers de Canadà i Estats Units per predir la fi de l'hivern. A Alemanya, aquest privilegi es concedeix als teixons.

Les tortugues de l'Albera es podrien convertir, per què no?, en les nostres ambaixadores de l'arribada del bon temps, d'aquest clima tan suau i assolellat que ens caracteritza. I, davant la invasió mediàtica de bestioles mutants i antropomorfes, que mengen pizza, també ens podrien servir d'antídot contra les impostacions i les hibridacions culturals mal enteses. O, si ho preferiu, simbolitzar la nostra reconnexió cíclica, lenta, pausada i tranquil·la amb un paisatge relaxant, on ja es tornen a obrir pas la vida, els colors i el moviment.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/03/22/dia-tortuga/835913.html?utm_source=rss